

[Udenrigsministeren]

vi ikke er med i dette forsøg, der nu gøres på at bygge bro mellem Øst- og Vesteuropa på det militærpolitiske område, så vil jeg gerne tillade mig at sige, at det væsentlige forsøg, der i dette øjeblik gøres på at bygge bro, gøres inden for NATO, inden for hele ideen om Partnerskab for Fred, hvor der mellem NATO og de enkelte østeuropæiske lande skal forhandles et sæt af aftaler om et udvidet sikkerhedsmæssigt og militært samarbejde. Det er en proces, der er sat i gang, hvor der mellem NATO og det enkelte central- og østeuropæiske land og Baltikum og forhåbentlig Rusland skal forhandles om en nærmere tilknytning, en nærmere udvikling af samarbejdet på det sikkerhedsmæssige område.

Denne beslutning fra NATO's side er overordentlig vidtrækkende. For hvad betyder det? Det betyder, at NATO og dermed også USA påtager sig et ansvar også for at hele det sår, som den kolde krig skabte i Europa på det sikkerhedsmæssige område. NATO påtager sig også en opgave med at bygge bro over den modsætning, der er blevet skabt af den kolde krig. Det er konstruktivt. Det er NATO's fundamentale bidrag til opbygningen af et sikkerhedssystem i Europa, som kan gøre Europa helt og udelt også i sikkerhedsmæssig sammenhæng.

At begynde at sammenligne det forhold, at nogle af de central- og østeuropæiske lande og Baltikum har fået såkaldt associeret partnerskab i forhold til WEU med NATO's Partnerskab for Fred, er aldeles fortegnet og et aldeles urimeligt billede.

Men det skal jo selvfølgelig bruges til at blæse WEU-samarbejdet op til noget, som det i dag ikke er. Jeg ved ikke, hvordan det var i hr. Ellemann-Jensens tid som udenrigsminister. Jeg har set efter. Jeg tror ikke, det var anderledes, end det har været i min tid. Jeg kan sige, at der ikke i min tid som udenrigsminister er truffet én beslutning inden for WEU, som er af væsentlig sikkerhedspolitisk betydning for Danmark.

Hvis WEU udvikler sig til at være et væsentligt sikkerhedspolitisk instrument i Europa, så er det klart, at man kan komme i den situation, at man skal overveje, hvad Danmarks holdning skal være, men jeg kan roligt konstatere, at det er WEU ikke i dag. Og det er det faktisk i hele Europa kun ét sted, nemlig i hr. Ellemann-Jensens udlægning.

Det er sandheden om den diskussion, og derfor synes jeg, det er aldeles fortegnet at sige, at dette i øjeblikket aldeles mindre problem om WEU skulle udgøre et væsentligt sikkerhedsmæssigt problem for Danmark.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg skal for en ordens skyld oplyse, at når den igangværende runde af korte bemærkninger er afsluttet, bliver der en pause i forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil gøre et sidste forsøg på at afrunde min debat med finansministeren.

Finansministeren prøver at forvirre begreberne, og jeg synes, det er vigtigt, at alle holder fast i, hvad det egentlig er, vi taler om.

Jeg taler om statens finanser, dem, som finansministeren har ansvaret for. Så går finansministeren op og svarer i et andet hjørne. Han taler om de samlede offentlige finanser, og det gør han, fordi han derved får nogle bedre tal frem. Men når de samlede offentlige finanser ser bedre ud end statens finanser, som finansministeren har ansvaret for, så er det alene, fordi kommunernes og de sociale fondes regnskaber ser bedre ud.

Nej, lad os nu holde os til det, finansministeren har ansvaret for. Det er finansministeren, der er til stede. Det er finansministeren, vi gerne vil tale med om statens finanser.

Nu svarer finansministeren så, at der har været en række engangsindtægter. Jamen dér må jeg da sige til finansministeren, at det gør jo kun situationen endnu mere alarmerende, for hvis det er rigtigt, som finansministeren siger, at der har været en række engangsindtægter, så skulle der jo have været en ekstraordinær nedbringelse af statens underskud, for hvis finansministeren har styr på udgifterne, så skulle ekstraordinære indtægter jo give et kraftigt fald i underskuddet. Men det er ikke sket. Og det viser jo, hvor alarmerende situationen er, nemlig at finansministeren bruger engangsindtægter til permanent udgiftsloft.

Det er derfor, at situationen er alvorlig. På trods af opsvinget nedbringer regeringen ikke statens underskud. Min konklusion står altså fast: Der kommer masser af ekstra skatteindtægter i kassen, men regeringen formøbler hele fremgangen til nye udgifter.